

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. apríla 2010*

Vo veci C-485/08 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 11. novembra 2008,

Claudia Gualtieri, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: P. Gualtieri a M. Gualtieri, avvocati,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: J. Currall, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia E. Levits (spravodajca),
M. Ilešič, J.-J. Kasel a M. Safjan,

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude
prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ C. Gualtieri svojím odvolaním navrhuje zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenských zmlúv z 10. septembra 2008, Gualtieri/Komisia (T-284/06, ďalej

len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol jej žalobu, ktorou sa domáhala toho, aby uvedený súd:

- zrušil rozhodnutie Komisie Európskych spoločností z 5. septembra 2005, ktorým jej zamietol priznanie nároku na diéty vo výške 107,10 eura, ako aj na mesačný príspevok vo výške 321,30 eura,

- zrušil rozhodnutie z 30. januára 2006, ktorým Komisia zamietla jej sťažnosť proti rozhodnutiu z 5. septembra 2005,

- zrušil všetky mesačné oznámenia Komisie, ktoré sa týkajú určenia diét, na ktoré má nárok,

- uložil Komisii najmä povinnosť zaplatiť jej príspevky a diéty, o ktorých sa domnieva, že má na ne nárok od 1. januára 2004 a súčasne zohľadnila zvýšenie súm uvedených príspevkov a diét v súvislosti s nadobudnutím účinnosti rozhodnutia Komisie K(2004) 577 z 27. februára 2004, ktorým sa stanovujú pravidlá vysielania národných expertov do Komisie [*neoficiálny preklad*], a následne rozhodnutia K(2005) 872 z 22. marca 2005, ktorým sa mení a dopĺňa toto rozhodnutie K(2004) 577,

- subsidiárne uložil Komisii povinnosť zaplatiť jej príspevky a diéty, o ktorých sa domnieva, že má na ne nárok od 2. februára 2005 alebo subsidiárne od 4. júla 2005 do 31. decembra 2005,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

I — Právny rámec

- 2 Rozhodnutie Komisie K(2002) 1559 z 30. apríla 2002, ktorým sa stanovujú pravidlá vysielania národných expertov do Komisie [*neoficiálny preklad*], zmenené a doplnené rozhodnutím K(2003) 406 z 31. januára 2003 (ďalej len „rozhodnutie VNE“), stanovovalo vo svojom článku 1 ods. 1 a 2:

„1. Tieto pravidlá sa uplatňujú na národných expertov [ďalej len ‚VNE‘], ktorých vyšle do Komisie... národný, regionálny alebo miestny orgán verejnej moci. ...

2. Osoby, na ktoré sa vzťahujú tieto pravidlá, zostávajú počas celej doby vyslania v pracovnom pomere u svojho zamestnávateľa, pričom od neho naďalej poberajú plat.“ [*neoficiálny preklad*]

- 3 V súlade s článkom 17 ods. 1 rozhodnutia VNE:

„Počas celej doby vyslania má VNE nárok na diéty. V prípade, že vzdialenosť medzi miestom bydliska a miestom vyslania je najviac 150 km, výška diét je 28,78 eura. Ak táto vzdialenosť presahuje 150 km, diéty sú 107,10 eura.“ [*neoficiálny preklad*]

4 Článok 17 ods. 2 rozhodnutia VNE stanovoval priznanie mesačného príspevku, ktorého výška závisí od vzdialenosti medzi miestom bydliska a miestom vyslania.

5 Článok 20 rozhodnutia VNE znel takto:

„1. Na účely týchto pravidiel sa za miesto bydliska považuje miesto, v ktorom VNE vykonával úlohy pre svojho zamestnávateľa v čase bezprostredne predchádzajúcom vyslaníu. Za miesto vyslania sa pokladá miesto, kde sa nachádza útvár Komisie, do ktorého je VNE pridelený. Obidve tieto miesta sa určía pri výmene listov, uvedenej v článku 1 ods. 5.

...

3. Za miesto bydliska sa pokladá miesto vyslania, [keď]:

...

b) v čase podania žiadosti Komisie o vyslanie VNE je miesto vyslania hlavným bydliskom manžela/manželky VNE alebo ktoréhokoľvek jeho/jej nezaopatreného dieťaťa (detí).

Na tento účel sa za bydlisko VNE považuje miesto vyslania, ak vzdialenosť jeho bydliska od miesta vyslania nepresahuje 150 km.“ *[neoficiálny preklad]*

- 6 Rozhodnutie VNE bolo následne zmenené a doplnené rozhodnutiami Komisie K(2004) 577 z 27. februára 2004, K(2005) 872 z 22. marca 2005 a K(2005) 3608 z 21. septembra 2005. Uvedené rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Komisie K(2006) 2033 z 1. júna 2006, ktorým sa stanovujú pravidlá vysielania národných expertov do Komisie.

II — Skutkové okolnosti

- 7 Skutkové okolnosti, ktoré sú pôvodom sporu, sú vysvetlené v bodoch 6 až 13 napadnutého rozsudku takto:

„6 Žalobkyňa Claudia Gualtieri, talianska sudkyňa, pracovala v Komisii ako VNE od 1. januára 2004 do 31. decembra 2005.

- 7 Komisia po tom, ako jej boli od stáleho zastúpenia Talianskej republiky pri Európskej únii doručené dokumenty nevyhnutné na vyslanie, zaslala vedúcemu stáleho zastúpenia list, doručený adresátovi 11. novembra 2003, ktorým ho informovala o tom, že v prípade žalobkyne sú uplatniteľné ustanovenia [rozhodnutia VNE] a že jej teda vznikne nárok na diéty vo výške 107,10 eura, ako aj, za splnenia podmienok upravených v článku 17 tohto rozhodnutia, mesačný príspevok vo výške 321,30 eura.

- 8 Niekoľko dní po tom, ako sa žalobkyňa ujala výkonu funkcie ako VNE, Generálne riaditeľstvo ‚Personál a administratíva‘ listom z 9. januára 2004 informovalo stále zastúpenie Talianskej republiky, že žalobkyni vznikol nárok na diéty len vo výške 26,78 eura namiesto 107,10 eura, ktoré jej boli prv oznámené, keďže jej manžel mal bydlisko v Bruseli podľa článku 20 ods. 3 rozhodnutia VNE.
- 9 Od 2. februára 2005 žalobkyňa žila oddelene od svojho manžela a zmenila si bydlisko na novú bruselskú adresu... Akt o rozvode, vyhotovený na základe súhlasného prejavu vôle oboch manželov podľa belgického práva, bol podaný na Tribunal de première instance de Bruxelles 4. júla 2005 a v nadväznosti naň bol vyhlásený rozsudok 13. januára 2006.
- 10 Na základe žiadosti podanej 6. júla 2005 žalobkyňa, odvolávajúc sa na to, že žila oddelene od svojho manžela, požiadala Komisiu o vyplácanie diét vo výške 107,10 eura a mesačného príspevku, na ktorý podľa jej názoru mala nárok prinajmenšom od 2. februára 2005.
- 11 Dňa 5. septembra 2005 Komisia zamietla túto žiadosť, pričom svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že bydlisko žalobkyně podľa článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE bolo určené v Bruseli pri podaní jej žiadosti o vyslanie.
- 12 Listom zo 17. októbra 2005 žalobkyňa podala sťažnosť podľa článku 27 rozhodnutia VNE, zmeneného a doplneného rozhodnutím [Komisie] K(2005) 872 z 22. marca 2005.
- 13 Rozhodnutím z 30. januára 2006 Komisia dospela k záveru, že sťažnosť bola podaná podľa článku 90 ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskych

spoločenstiev, ale zamietla ju, pričom vychádzala najmä z okolnosti, že „[keďže] miesto vyslania bolo stanovené ako miesto bydliska dotknutej osoby v čase podania žiadosti o vyslanie Komisii, [nebolo] treba prehodnotiť toto rozhodnutie v dôsledku prípadných zmien týchto osobných okolností [dotknutej osoby]“. ...“

III — Konanie pred Súdom pre verejnú službu a napadnutý rozsudok

- 8 Návrhom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 30. apríla 2006 podala žalobkyňa žalobu, ktorou sa domáha toho, aby uvedený súd vyhovel návrhom uvedeným v bode 1 tohto rozsudku.

- 9 Uznesením z 9. októbra 2006 Súd pre verejnú službu (prvá komora) rozhodol, že žalobkyňa ako VNE nebola zamestnancom Európskych spoločenstiev podľa článku 236 ES. Preto rozhodol, že nemá právomoc *ratione personae* rozhodovať o spore a podľa článku 8 ods. 2 prílohy I Štatútu Súdneho dvora postúpil vec na rozhodnutie Súdu prvého stupňa.

- 10 Po tom, ako Súd prvého stupňa zdôraznil, že podľa Komisie je žaloba prípustná iba v časti, v ktorej smeruje k zrušeniu rozhodnutia z 30. januára 2006 a v ktorej sa týka zamietnutia nároku na vyplácanie celkovej sumy príspevkov a diét podľa článku 17 rozhodnutia VNE pre obdobie od 17. augusta do 31. decembra 2005 (alebo od 6. mája do 31. decembra 2005), tento súd dospel k záveru, že je vhodné z dôvodov čo najrýchlejšieho vybavenia veci rozhodnúť najskôr o otázkach týkajúcich sa veci a zamietnuť takto samotný predmet žaloby, čo ho zbavuje povinnosti skúmať otázky, ktoré sa týkajú prípustnosti žaloby.

- 11 Súd prvého stupňa najskôr zamietol prvý žalobný dôvod, ktorý sa týka porušenia zásady rovnosti zaobchádzania pri uplatňovaní rozhodnutia VNE.
- 12 Ako odpoveď na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého tým, že jej Komisia odmietla vyplácať po tom, ako začala žiť oddelene od manžela, celkovú sumu príspevkov a diét, ktoré stanovuje článok 17 rozhodnutia VNE, z toho dôvodu, že pri podaní svojej žiadosti o vyslanie bola vydatá za osobu, ktorá má bydlisko v Bruseli, uvedená inštitúcia porušuje článok 141 ES, Súd prvého stupňa uviedol v bode 29 napadnutého rozsudku, že rozhodnutie VNE vôbec nerozlišuje medzi VNE mužského a ženského pohlavia a že jeho uplatňovanie nemôže byť zdrojom žiadnej diskriminácie z dôvodu pohlavia.
- 13 V bode 30 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že navyše v každom prípade predmetné príspevky a diéty nie sú odmenou, s čím súhlasila počas pojednávania aj sama žalobkyňa.
- 14 V bode 31 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa odmietol tvrdenie žalobkyne o porušení zásady rovnosti zaobchádzania podľa toho, či je osoba slobodná alebo ženatá/vydatá, keď rozhodol, že „systém článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE sa uplatňuje vždy v prípade každého VNE bez ohľadu na to, či je slobodný/slobodná alebo ženatý/vydatá“ a že „Komisia sa správne domnievala, že žalobkyňa pri podaní žiadosti o vyslanie nebola diskriminovaná v porovnaní so slobodným VNE, keďže právna situácia týkajúca sa osobného stavu žalobkyne, teda vydatej ženy, bola odlišná od právnej situácie slobodnej osoby“. Po tom, ako prvostupňový súd pripomenul, že „z ustálenej judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa vyplýva, že manželstvo nie je v zásade porovnateľné so spoložitím alebo inými skutkovými situáciami, pretože základnými vlastnosťami manželstva je to, že vytvára osobitné právne záväzky, ktoré sú odlišné od záväzkov akéhokoľvek iného stavu“, Súd prvého stupňa okrem iného zdôraznil, že „podľa spisového materiálu žalobkyňa bola vydatá počas celého obdobia svojho vyslania, pretože rozvedená bola až v januári 2006“.

- 15 Súd prvého stupňa následne skúmal druhý žalobný dôvod založený na námietke nezákonnosti článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE, vznesenej na základe článku 241 ES. Súd prvého stupňa túto námietku zamietol, pričom v bodoch 36 a 37 napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa obmedzila na to, že tento žalobný dôvod sformulovala veľmi abstraktne bez toho, aby presne uviedla, v čom spočíva porušenie zásady rovnosti, na ktoré poukazuje, a bez toho, aby počas pojednávania podrobnejšie rozviedla úvahy, na ktorých spočíva tento žalobný dôvod, a to aj napriek tomu, že ju na to vyzval Súd prvého stupňa.
- 16 Nakoniec Súd prvého stupňa zamietol tretí žalobný dôvod založený na tom, že Komisia porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery, pričom v bodoch 42 a 43 napadnutého rozsudku zdôraznil, že informácie, ktoré oznámila Komisia žalobkyni prostredníctvom stáleho zastúpenia Talianskej republiky, boli v rozpore so samotným znením rozhodnutia VNE a nezohľadňovali stav žalobkyne, to znamená skutočnosť, že bola vydatá za osobu s bydliskom v mieste vyslania v čase podania žiadosti o vyslanie. Súd prvého stupňa pripomenul, že rozhodnutie VNE bolo pripojené ku korešpondencii zaslanej žalobkyni a okrem toho vyslovil názor, že samotná žalobkyňa ako sudkyňa mohla priamo posúdiť skutkový a právny kontext situácie.

IV — Návrhy účastníkov konania pred Súdny dvorom

- 17 Svojím odvolaním sa žalobkyňa domáha toho, aby Súdny dvor:

— zrušil úplne alebo čiastočne napadnutý rozsudok,

— vyhovel úplne alebo čiastočne návrhom predneseným v prvostupňovom a odvolacom konaní,

- subsidiárne vrátil vec na nové konanie Všeobecnému súdu,

- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania na oboch stupňoch s úplnou náhradou, subsidiárne, trov prvostupňového konania.

¹⁸ Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľku na náhradu trov tohto konania.

V — O odvolaní

A — O časti odvolania týkajúcej sa zrušenia napadnutého rozsudku

¹⁹ Na podporu tejto časti návrhov odvolateľka uvádza dva odvolacie dôvody založené na nesprávnom právnom posúdení a na nedostatočnom odôvodnení Všeobecného súdu, ktoré viedli k porušeniu zásady rovnosti v odmeňovaní za prácu a k nedostatočnému odôvodneniu odmietnutia námietky nezákonnosti článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE.

²⁰ Listom podaným do kancelárie Súdneho dvora 12. októbra 2009 odvolateľka podala žiadosť o možnosť uviesť nový odvolací dôvod v súlade s článkom 42 ods. 2 a s článkom 118 rokovacieho poriadku.

1. O návrhu na predloženie nového odvolacieho dôvodu

a) Argumentácia účastníkov konania

- 21 Odvolateľka uvádza, že po podaní jej odvolania na Súdny dvor prijala Komisia 12. novembra 2008 rozhodnutie K(2008) 6866 v konečnom znení o pravidlách uplatniteľných na vyslaných národných expertov a národných expertov, účastníkov odborných sťaží, v útvaroch Komisie (ďalej len „rozhodnutie VNE z roku 2008“).
- 22 Toto nové rozhodnutie prináša dodatočné skutočnosti na podporu právneho názoru uvedeného v odvolaní, podľa ktorého sa medzi VNE a Komisiou zakladá pracovno-právny vzťah, ktorý sa vyznačuje vzťahom podriadenosti a že príspevky a diéty vyplácané VNE v tomto rámci majú povahu odmien. Okrem toho rozhodnutie VNE z roku 2008 už neobsahuje ustanovenie stanovujúce zníženie diét v prípade, keď v čase podania žiadosti o vyslanie je miesto vyslania zhodné s hlavným bydliskom manžela alebo nezaopatrených detí VNE.
- 23 Komisia, ktorú súd v súlade s článkom 42 ods. 2 druhým pododsekom rokovacieho poriadku vyzval, aby sa vyjadrila k odvolaciemu dôvodu, sa domnieva, že žiadosť o predloženie nového odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže Súdny dvor môže posúdiť odvolanie len so zreteľom na skutkovú a právnu situáciu, ktorú zohľadnil Súd prvého stupňa. Okrem toho, ak sa odvolateľka domnieva, že prijatie rozhodnutia VNE z roku 2008 bolo relevantné pre posúdenie jej právnej veci Všeobecným súdom, potom mala podať návrh na obnovu konania na Všeobecný súd v súlade s článkom 44 Štatútu Súdneho dvora, ako aj s článkami 125 a 126 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

- 24 Subsidiárne Komisia tvrdí, že článok 42 rokovacieho poriadku by sa mal vykladať tak, že obsahuje implicitnú podmienku, pokiaľ ide o relevantnú povahu uvádzanej skutočnosti. Rozhodnutie VNE z roku 2008 však nemôže mať ani najmenší vplyv na situáciu, ktorá vznikla za časovej pôsobnosti rozhodnutia VNE prijatého v roku 2002. Okrem toho argumentácia odvolateľky má v skutočnosti nedostatky, pretože rozhodnutie VNE z roku 2008 zachováva v celom rozsahu rozdiel medzi VNE na jednej strane a úradníkmi a zamestnancami Komisie na druhej strane.

b) Posúdenie Súdnyim dvorom

- 25 Článok 42 ods. 2 prvý pododsek Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, stanovuje, že uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.
- 26 V prejednávanej veci odvolací dôvod založený na prijatí rozhodnutia VNE z roku 2008 uvedený počas konania pred Súdnyim dvorom je v každom prípade neúčinný, keďže zákonnosť aktu Spoločenstva musí byť posudzovaná podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu (pozri rozsudky zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, Zb. s. 321, bod 7; zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-449/98 P, Zb. s. I-3875, bod 87, ako aj z 22. decembra 2008, Centeno Mediavilla a i./Komisia, C-443/07 P, Zb. s. I-10945, body 110 a 111).
- 27 Rozhodnutie VNE z roku 2008, ktoré nadobudlo účinnosť až 1. januára 2009, totiž nie je právnou úpravou, ktorá je uplatniteľná na obdobie vyslania odvolateľky. Preto toto rozhodnutie nie je relevantnou skutočnosťou v rámci skúmania odvolania proti napadnutému rozsudku, ktorým Všeobecný súd posúdil zákonnosť rozhodnutí Komisie, ktoré sa týkajú tohto vyslania.

2. O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti

28 Prvý odvolací dôvod sa skladá zo štyroch častí.

a) O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

29 Prvou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že porušil povinnosť odôvodnenia tým, že nerozhodol o právnom postavení VNE, aj keď bol tento problém prednesený v konaní pred týmto súdom.

30 Okrem toho odvolateľka tvrdí, že vzťah podriadenosti v rámci pracovnoprávneho vzťahu medzi Komisiou a VNE nemožno spochybníť, pretože vzťah, ktorý si VNE zachováva so svojim pôvodným orgánom verejnej správy, by sa mal považovať za prerušený počas obdobia vyslania. VNE je v plnej miere integrovaný do organizácie Komisie a vykonáva svoje funkcie výlučne v jej prospech.

31 Podľa Komisie prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná. Na jednej strane právny názor odvolateľky, podľa ktorého by sa na ňu malo hľadieť ako na zamestnankyňu Komisie, má nevyhnutne za následok spochybnenie legitimacy rozhodnutia VNE ako celku, a najmä ustanovenia stanovujúceho, že VNE zostáva v pracovnom pomere u svojho zamestnávateľa. Tieto ustanovenia však neboli spochybnené v rámci prvostupňového konania. Na druhej strane odvolateľka sa nedomáhala toho, aby Súd prvého stupňa rozhodol o právnej kvalifikácii profesijného postavenia VNE voči Komisii.

32 Subsidiárne sa Komisia domnieva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neúčinná, keďže nie je potrebné vedieť, či VNE je zamestnancom Komisie, na účely určenia, či článok 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE alebo spôsob, akým je tento článok uplatňovaný, je porušením článku 141 ES alebo všeobecnej zásady zákazu diskriminácie.

ii) Posúdenie Súdny dvorom

33 Pokiaľ ide o prvú námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia, treba skonštatovať, že prvou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka namieta nesprávne odôvodnenie Súdu prvého stupňa, keďže odôvodnenie neodpovedá na tvrdenia, ktoré uviedla a ktoré sa týkajú právneho postavenia VNE, a nie legitimitu rozhodnutia VNE. Preto treba túto námietku neprípustnosti zamietnuť.

34 Pokiaľ ide o to, po druhé, že sa Komisia dovoľáva neprípustnosti prvej časti prvého odvolacieho dôvodu preto, lebo odvolateľka sa nedomáhala toho, aby Súd prvého stupňa rozhodol o právnom postavení VNE, treba zdôrazniť, že z repliky, ktorú odvolateľka predložila pred Súdom prvého stupňa, vyplýva, že tvrdenia, ktoré sa týkajú právneho postavenia VNE, boli prednesené v konaní pred týmto súdom.

35 Bezpochyby podľa článku 48 ods. 2 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

36 Treba však skonštatovať, že ak až v štádiu repliky odvolateľka uviedla tvrdenia, ktoré sa týkajú právneho postavenia VNE, išlo o odpoveď na tvrdenie Komisie obsiahnuté

vo vyjadrení k žalobe tejto inštitúcie, podľa ktorého príspevky a diéty nemožno kvalifikovať ako odmenu, keďže Komisia nie je zamestnávateľom VNE. Inak povedané, odvolateľke išlo o to, aby preukázala, že pracovnoprávny vzťah medzi účastníkmi konania sa vyznačuje existenciou vzťahu podriadenosti a nadriadenosti medzi nimi a že teda príspevky a diéty, ktoré sú vyplácané VNE, treba považovať za odmeny v zmysle článku 141 ES.

- 37 Tvrdenia týkajúce sa právneho postavenia VNE tak možno považovať za rozšírenie žalobného dôvodu, ktorý uviedla odvolateľka v konaní pred Súdom prvého stupňa a ktorý sa týkal porušenia zásady rovnosti pri uplatňovaní rozhodnutia VNE. Z judikatúry však vyplýva, že žalobný dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie žalobného dôvodu uvedeného skôr, priamo alebo implicitne v žalobe, sa musí považovať za prípustný (pozri najmä rozsudky z 19. mája 1983, Verros/Parlament, 306/81, Zb. s. 1755, bod 9; z 26. apríla 2007, Alcon/ÚHVT, C-412/05 P, Zb. s. I-3569, body 38 až 40, a zo 17. júla 2008, Campoli/Komisia, C-71/07 P, Zb. s. I-5887, bod 63).
- 38 Komisia preto nemôže tvrdiť, že otázka právnej kvalifikácie profesijného postavenia VNE voči Komisii nebola položená v konaní pred Súdom prvého stupňa. Preto treba tiež zamietnuť jej druhú námietku neprípustnosti.
- 39 Pokiaľ ide o vec samu, treba pripomenúť, že otázka, či odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu je rozporné, alebo nedostatočné, je právnou otázkou, ktorá ako taká môže byť položená v rámci odvolania (pozri najmä rozsudky z 11. januára 2007, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, C-404/04 P, bod 90, ako aj z 9. septembra 2008, FIAMM a FIAMM Technologies/Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 90).

- 40 V rámci odvolania sa preskúmanie Súdny dvorom zameriava najmä na overenie toho, či z právneho hľadiska Všeobecný súd v dostatočnej miere odpovedal na všetky tvrdenia, ktoré uviedol odvolateľ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 1998, *Baustahlgewebe/Komisia*, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 128; z 29. apríla 2004, *British Sugar/Komisia*, C-359/01 P, Zb. s. I-4933, bod 47, ako aj z 28. júna 2005, *Dansk Rørindustri a i./Komisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 244).
- 41 Ako však opakovane rozhodol Súdny dvor, povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno vykladať tak, že Všeobecný súd musí detailne odpovedať na každé tvrdenie odvolateľa, najmä keď nie je dostatočne jasné a presné (pozri najmä rozsudky zo 6. marca 2001, *Connolly/Komisia*, C-274/99 P, Zb. s. I-1611, bod 121; z 11. septembra 2003, *Belgicko/Komisia*, C-197/99 P, Zb. s. I-8461, bod 81; *Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia*, už citovaný, bod 90, ako aj *FIAMM a FIAMM Technologies/Rada a Komisia*, už citovaný, bod 91).
- 42 Ako bolo uvedené v bode 37 tohto rozsudku, v prejednávanej veci bola argumentácia týkajúca sa právneho postavenia VNE uvedená v rámci odvolacieho dôvodu, ktorý je založený na porušení zásady rovnosti upravenej v článku 141 ES.
- 43 Je však nepochybné, že Súd prvého stupňa odpovedal na tvrdenie založené na porušení článku 141 ES v bode 29 napadnutého rozsudku tým, že rozhodol, že rozhodnutie VNE nijako nerozlišuje medzi VNE mužského a ženského pohlavia a že preto použitie tohto rozhodnutia nemôže byť pôvodom žiadnej diskriminácie založenej na pohlaví.
- 44 Za týchto podmienok otázka, ktorá sa týka postavenia VNE a v dôsledku toho možnosti kvalifikovať príspevky a diéty vyplácané VNE ako odmenu, nebola už rozhodujúca.

45 Súd prvého stupňa okrem toho v bode 30 napadnutého rozsudku navyše rozhodol, že predmetné príspevky a diéty nie sú v každom prípade odmenou.

46 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná.

b) O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

47 Druhou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že porušil povinnosť odôvodnenia a že právne nesprávne posúdil vec, keď v bode 30 napadnutého rozsudku uviedol, že „navyše v každom prípade predmetné príspevky a diéty nie sú odmenou, čo na pojednávaní inak pripustila aj samotná odvolateľka“.

48 Po prvé odvolateľka nezaujala tak jednoznačné stanovisko, keď zdôraznila, že hoci obsah článku 17 ods. 9 rozhodnutia K(2006) 2033 stanovuje, že príspevky a diéty nemožno považovať za odmenu, napriek tomu však nemožno vylúčiť, že aspoň čiastočne majú takúto povahu.

49 Po druhé Súd prvého stupňa pripustil, že príspevky a diéty nemajú rovnakú povahu ako odmeny a to bez toho, aby hlbšie rozvinul svoju úvahu a bez toho, aby zohľadnil

ďalšie právne ustanovenia, najmä článok 141 ods. 2 ES, článok 63 ods. 3 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločností alebo tiež článok 19 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločností.

- 50 Po prvé Komisia tvrdí, že otázka, ktorá sa týka vyjadrení, ktoré predniesla odvolateľka počas pojednávania, je skutkovou otázkou, ktorú nemožno spochybníť v rámci odvolania, pokiaľ sa nenamieta skreslenie skutkového stavu. Na takéto skreslenie skutkového stavu sa však ani nepoukázalo, ani sa nepreukázalo, keďže tvrdenie súvisiace s neúplným charakterom vyjadrení uvedených v napadnutom rozsudku nemalo takýto význam.
- 51 Po druhé odvolateľka v bode 77 svojho odvolania výslovne uznala, že urobila vyjadrenie uvedené v bode 30 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sama uznala počas pojednávania, že predmetné príspevky a diéty nie sú odmenou. V tejto súvislosti tvrdenia odvolateľky preukazujú, že neprikladala veľký význam tomu, čo uznala pred Súdom prvého stupňa a uviedla ďalšie svoje komentáre ako obyčajné hypotézy.

ii) Posúdenie Súdnym dvorom

- 52 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry odvolacie dôvody, ktoré smerujú voči nadbytočným dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu, nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný, bod 148, ako aj uznesenia z 23. februára 2006, Piau/Komisia, C-171/05 P, bod 86, a z 9. marca 2007, Schneider Electric/Komisia, C-188/06 P, bod 64).

- 53 Ako sa však uvádza v bode 45 tohto rozsudku, Súd prvého stupňa uviedol v bode 30 napadnutého rozsudku konštatovanie, ktoré odvolateľka napáda, iba na doplnenie toho, čo uviedol v bode 29 uvedeného rozsudku. Toto tiež vyplýva z použitia pojmu „navyš“ na začiatku uvedeného bodu 30.
- 54 Zdá sa preto, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu smeruje voči nadbytočnému dôvodu napadnutého rozsudku, a teda aj za predpokladu, že je dôvodná, nemôže spôsobiť zrušenie tohto rozsudku.
- 55 V dôsledku toho sa druhá časť prvého odvolacieho dôvodu musí zamietnuť ako neúčinná.

c) O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

- 56 Treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu na jednej strane, že skúmal existenciu diskriminácie z dôvodu pohlavia, hoci neuviedla takúto diskrimináciu, ale tým, že pripomenula všetky účinné ustanovenia, sa snažila preukázať existenciu všeobecnej zásady práva Spoločenstva, podľa ktorej rovnaké plnenie pracovných povinností musí byť rovnako odmeňované.

- 57 Na druhej strane výklad Všeobecného súdu vedie k diskriminácii voči zákonom uznanej rodine, pretože sa vzťahuje iba na manželské zväzky, a nie faktické zväzky bez ohľadu na stupeň ich trvalosti.
- 58 Po prvé, manželský stav však nestačí na odôvodnenie rozdielu v zaobchádzaní. Naopak treba zohľadniť skutočnú situáciu každého páru, situáciu, ktorá je rovnaká v prípade manželských párov, aj v prípade tých, ktorí žijú vo faktickom zväzku, pretože v oboch prípadoch existuje vzájomná a solidárna hospodárska podpora, ako aj rovnaká účasť na úhrade výdavkov, ktoré sa týkajú spoločného života.
- 59 Po druhé, v súčasnosti existuje v právnych poriadkoch rôznych členských štátov silná tendencia prirovnávať faktický zväzok k manželstvu. Preto judikatúra Súdneho dvora, keďže nepripúšťa rovnosť medzi manželstvom a faktickým zväzkom, by mala byť prehodnotená prinajmenšom v pracovnoprávnej oblasti, so zreteľom na pravidlá práva Spoločenstva, najmä na článok 1d ods. 1 druhý pododsek Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev a so zreteľom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá priznáva výhodu ochrany rodinného života uvedenú v článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, tiež faktickým rodinám.
- 60 Po tretie, diskriminačná povaha rozlišovania pri odmeňovaní založeného na manželskom stave vyplýva zo skutočnosti, že Komisia neznižuje výšku príspevkov a diét, keď sa VNE vydá po tom, ako nastúpi do služby, za osobu, ktorá má bydlisko v Bruseli, alebo keď manžel či manželka VNE po jeho vyslaní zmení svoje bydlisko tak, že nové bydlisko má v Bruseli.

- 61 Nakoniec po štvrté, odvolateľka sa snaží preukázať nekoherentnosť stanoviska, ktoré zastávala Komisia v konaní pred Súdom prvého stupňa, keďže táto inštitúcia uviedla, že manželský stav VNE je jediným skutočným a vymedzeným kritériom, ktoré sa mohlo zohľadniť na účely posúdenia výšky diét, ktoré mali byť vyplácané, pretože so zásadou jednoduchého a rýchleho vybavenia veci je v rozpore skúmanie konkrétnych situácií, vrátane situácií faktických zväzkov, ale zároveň podľa odvolateľky Komisia tiež tvrdila, nekoherentne so zreteľom na uvedenú zásadu jednoduchého a rýchleho vybavenia veci, že odvolateľka mala napadnúť všetky mesačné platby.
- 62 Podľa Komisie Súd prvého stupňa v odpovedi na odkaz odvolateľky na článok 141 ES správne uviedol, že žiadna diskriminácia z dôvodu pohlavia nevyplývala z analýzy rozhodnutia VNE.
- 63 Komisia uvádza, že tvrdenie, ktoré sa týka údajnej rovnocennosti medzi manželstvom a faktickými zväzkami, bolo prvýkrát uvedené v odvolacom konaní a že preto by malo byť vyhlásené za neprípustné.
- 64 Okrem toho ak aj treba samozrejme uznať význam zásady rovnakého odmeňovania za plnenie rovnocenných pracovných povinností, napriek tomu však táto zásada nie je relevantná v prejednávanej veci a napadnutý rozsudok ju neporušuje. V každom prípade jediným účinkom prirovnávania faktických zväzkov k manželstvu v rámci systému príspevkov a diét priznávaných VNE by bolo to, že by sa domnienka, na ktorej je založený článok 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE a podľa ktorej je VNE v menšej miere znevýhodnený, ak je v manželskom zväzku s osobou, ktorá má bydlisko v meste vyslania, vzťahovala tiež na VNE, ktorí žijú vo faktickom zväzku a boli by im tak tiež priznané znížené príspevky a diéty.

- 65 Navyše skutočnosť, že v prípade niektorých ustanovení právneho poriadku Spoločenstva zákonné zväzky sú výslovne prirovnávané k faktickým zväzkom, nevedie k žiadnej zovšeobecnenej povinnosti robiť takéto pripodobnenie, najmä keď dôvody takéhoto pripodobnenia zakotvené v týchto ustanoveniach, najmä ochrana rodinného života, nemajú žiaden súvis s podstatou príspevkov a diét, ktoré stanovuje článok 17 rozhodnutia VNE.
- 66 Komisia uvádza, že keď je režim založený na konkrétnych a presných kritériách, ktoré sa uplatňujú objektívne, existencia okrajových situácií je prijateľná, pokiaľ sa možno dovolávať významnejších aspektov, akými sú rozumné využívanie zdrojov Spoločenstva a v prejednávanej veci zníženie administratívnych nákladov Komisie, pokiaľ ide o osoby, ktoré sú dočasne vyslané vnútroštátnymi orgánmi verejnej správy.

ii) Posúdenie Súdny dvorom

- 67 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Súd prvého stupňa právne nesprávne posúdil vec tým, že skúmal existenciu diskriminácie z dôvodu pohlavia, stačí poznamenať, že ako vyplýva aj z bodu 22 odvolania, odvolateľka výslovne uviedla porušenie článku 141 ES v konaní pred Súdom prvého stupňa. Toto ustanovenie je však špecifickým vyjadrením všeobecnej zásady rovnosti pohlaví (pozri rozsudok z 11. septembra 2007, Lindorfer/Rada, C-227/04 P, Zb. s. I-6767, bod 50).
- 68 Súd prvého stupňa teda správne skúmal, či použitie rozhodnutia VNE môže byť pôvodom diskriminácie z dôvodu pohlavia.

- 69 Následne, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého výklad Všeobecného súdu zakladá diskrimináciu zákonom uznanej rodiny oproti faktickým zväzkom, toto tvrdenie sa musí považovať za prípustné. Na jednej strane totiž, ako vyplýva zo žaloby, najmä z bodu 33, odvolateľka správne poukázala na porovnateľnosť zákonných zväzkov, akým je manželstvo, s faktickými zväzkami, a na druhej strane Súd prvého stupňa výslovne zaujal stanovisko v tejto súvislosti a to v bode 31 napadnutého rozsudku.
- 70 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania alebo zákazu diskriminácie vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rôznym spôsobom a aby sa s rôznymi situáciami nezaobchádzalo rovnakým spôsobom, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 95; z 12. septembra 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Zb. s. I-8055, bod 57, ako aj rozsudok Lindorfer/Rada, už citovaný, bod 63).
- 71 Keďže Súd prvého stupňa dospel v bode 31 napadnutého rozsudku k záveru, že neexistuje diskriminácia medzi odvolateľkou, ktorá bola vydatá v čase podania žiadosti o vyslanie, a VNE, ktorý bol slobodný, lebo ich osobné stavy sú odlišné, tento súd implicitne potvrdil platnosť kritéria manželského stavu ako jedného zo správnych a primeraných kritérií na účely určenia sumy diét, ktoré majú byť vyplácané.
- 72 Treba však zdôrazniť, že stanovenie podmienok priznania príspevkov a diét VNE patrí do diskrečnej právomoci Komisie. Zásada zákazu diskriminácie alebo rovnosti zaobchádzania je porušená tiež len za predpokladu, že článok 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE obsahuje svojvoľné alebo zjavne neprimerané rozlišovanie so zreteľom na cieľ tohto ustanovenia.

- 73 V tejto súvislosti treba uviesť, že príspevky a diéty vypláca Komisia, ako vysvetľuje táto inštitúcia, preto, aby sa vyvážili nevýhody a výdavky, ktoré znáša VNE v dôsledku toho, že žije mimo svojho bydliska. Článok 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE vychádza z domnienky, podľa ktorej VNE znáša menšie nevýhody, keď jeho manžel či manželka má bydlisko v čase podania žiadosti o vyslanie v mieste vyslania.
- 74 Odvolateľka nespochybňuje túto domnienku ako takú, ale sa domnieva, že manželský stav nie je jediným správnym a primeraným kritériom, ktoré možno zohľadniť v tejto súvislosti, a že spolužitie osôb vo faktickom zväzku môže tieto osoby dostať do rovnakej situácie ako manželské páry.
- 75 Treba však zdôrazniť, že ak aj z hľadiska určitých aspektov faktickej zväzky a zákonné zväzky ako manželstvo môžu byť podobné, nemôžu však automaticky viesť k pripodobneniu jedného typu zväzku k druhému typu zväzku.
- 76 Za týchto podmienok voľba použiť kritérium manželského stavu sa nezdá ani ako svojvoľná, ani ako zjavne neprimeraná so zreteľom na cieľ, ktorým je zníženie náhrad vyplácaných VNE, keď sa VNE nachádzajú v situáciách, v ktorých je možné predpokladať, že znášajú v dôsledku ich manželského stavu nižšie výdavky a menšie nevýhody.
- 77 Okrem toho je dôležité zdôrazniť, že ani v konaní pred Súdom prvého stupňa, ani v konaní pred Súdnym dvorom odvolateľka špecificky netvrdila, že existuje odlišné zaobchádzanie so ženatými/vydatými osobami v porovnaní s osobami, ktoré spolu žijú v rámci registrovaného partnerstva, ani sa neodvolávala na prax Komisie v tejto súvislosti.

- 78 Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa nediskriminoval ženaté/vydaté osoby v porovnaní so slobodnými osobami, ktoré žijú vo faktickom zväzku, keď potvrdil platnosť kritéria manželského stavu a v bode 31 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolateľka v čase podania žiadosti o vyslanie nebola diskriminovaná v porovnaní so slobodným VNE, lebo jej právne postavenie vydatej ženy bolo odlišné od právneho postavenia slobodnej osoby.
- 79 Preto sa toto tvrdenie odvolateľky musí zamietnuť ako nedôvodné.
- 80 Poukázanie odvolateľky na rôzne situácie, v ktorých príspevky a diéty nie sú znížené v dôsledku následných zmien situácie VNE, nemôže spochybniť toto posúdenie.
- 81 Súdny dvor už rozhodol, že aj keď majú z prijatia abstraktnej a všeobecne záväznej právnej úpravy vyplývať náhodné nevýhody v okrajových situáciách, napriek tomu nemožno vytýkať zákonodarcovi, že použil kategorizáciu, keďže nie je vo svojej podstate diskriminačná so zreteľom na cieľ, ktorý sleduje (rozsudok zo 16. októbra 1980, Hochstrass/Súdny dvor, 147/79, Zb. s. 3005, bod 14). Rovnaký záver platí *a fortiori* za okolností, keď okrajové situácie obsahujú náhodné výhody.
- 82 Odkaz odvolateľky na ustanovenia Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev a na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva nie je v tejto súvislosti relevantný.

- 83 Na jednej strane Súdny dvor už rozhodol, že na VNE, ktorí príležitostne plnia funkcie v Komisii, sa nevzťahuje Služobný poriadok úradníkov Európskych spoločenstiev (pozri tiež rozsudok z 24. januára 2008, Adam/Komisia, C-211/06 P, bod 52).
- 84 Na druhej strane odvolateľka nepreukázala, ako výklad Všeobecného súdu porušuje zásadu ochrany rodinného života, tak ako ju zaručuje Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- 85 Nakoniec tvrdenia odvolateľky, ktorými kritizuje stanovisko Komisie pred Súdom prvého stupňa, sú neprípustné. Podľa článku 225 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora odvolanie proti rozhodnutiam Všeobecného súdu sa obmedzuje len na právne otázky a musí sa zakladať na dôvodoch nedostatku právomoci Všeobecného súdu, porušenia procesných pravidiel pred Všeobecným súdom, ktoré sa nepriaznivo dotýka záujmov odvolateľa, ako aj na porušení práva Spoločenstva Všeobecným súdom (pozri najmä uznesenie Súdneho dvora z 10. mája 2001, FNAB a i./Rada, C-345/00 P, Zb. s. I-3811, bod 28 a citovanú judikatúru).
- 86 Odvolateľka však tým, že spochybňuje stanovisko Komisie pred Všeobecným súdom, sa snaží dosiahnuť jednoduché preskúmanie žaloby podanej na Všeobecnom súde, čo nespadá do právomoci Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 35).
- 87 Tretia časť prvého odvolacieho dôvodu preto musí byť zamietnutá čiastočne ako nedôvodná a čiastočne ako neprípustná.

d) O štvrtej časti prvého odvolacieho dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

- 88 Svojou štvrtou časťou prvého odvolacieho dôvodu uplatňovanou subsidiárne odvolateľka vytyká Súdu prvého stupňa, že sa uspokojil s tým, že v bode 31 napadnutého rozsudku zdôraznil, že podľa dokumentov spisového materiálu odvolateľka bola vydatá počas celého obdobia svojho vyslania, hoci dospela k záveru, že príspevky a diéty by jej mali byť v plnej výške vyplácané od 2. februára 2005, teda odo dňa, keď v skutočnosti začala žiť sama alebo subsidiárne od 4. júla 2005, teda odo dňa podania návrhu na rozvod. Napadnutý rozsudok tak obsahuje nesprávne odôvodnenie, pretože z neho jasne nevyplývajú logické a právne úvahy, ktorými sa riadil Súd prvého stupňa.
- 89 Okrem toho nevyhnutnosť na účely určenia sumy dlžných príspevkov a diét odvolávať sa na situáciu VNE, ako existovala v čase podania žiadosti o vyslanie, bez zohľadnenia prípadných následných zmien nenachádza svoju oporu v texte uplatniteľných ustanovení.
- 90 Odvolateľka tvrdí, že stanovisko Komisie je rozporuplné, keďže návrh, ktorý dala do pozornosti odvolateľky, to znamená, aby odvolateľka podala žalobu proti všetkým mesačným výplatám, je úplne nekoherentný v dôsledku jeho rozporu so zásadou jednoduchého a rýchleho vybavenia veci. Okrem toho stanovisko Komisie, ktoré spočíva v odmietnutí vykonávania trvalej kontroly postavenia VNE, je spochybnené skutočnosťou, ktorú uznáva aj táto inštitúcia, že prípady, ktoré si vyžadujú preskúmanie, sú zriedkavé.
- 91 Komisia odpovedá, že štvrtá časť prvého odvolacieho dôvodu je čiastočne neprípustná a v každom prípade nedôvodná.

- 92 Po prvé žiadne dodatočné odôvodnenie nemusí byť predložené, pokiaľ ide o skutočnosť, ktorá je absolútne nespochybniteľná, to znamená, že nenastala žiadna zmena právnej situácie odvolateľky počas obdobia vyslania, keďže táto skutková okolnosť slúži v každom prípade len na podporu právneho názoru Všeobecného súdu, podľa ktorého odvolateľka nemohla byť diskriminovaná v porovnaní so slobodným VNE, pretože bola vydatá a právny stav vydatej ženy je odlišný od stavu slobodnej osoby.
- 93 Po druhé odvolateľka tým, že sa odvoláva na nedostatočné odôvodnenie, ktoré neexistuje v prejednávanej veci, sa snaží v skutočnosti dosiahnuť to, aby Súdny dvor jednoducho preskúmal tvrdenia, ktoré už boli uvedené a zamietnuté v prvostupňovom konaní. Uvedené tvrdenia sa týkajú nutnosti zohľadniť zmeny osobnej situácie VNE, ktoré nastali počas obdobia jeho vyslania.
- 94 Po tretie a v každom prípade článok 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE ukladá povinnosť overiť existenciu podmienky zníženia príspevkov a diét v čase podania žiadosti o vyslanie Komisii.

ii) Posúdenie Súdnym dvorom

- 95 Po prvé treba pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE na účely určenia miesta bydliska VNE treba vziať do úvahy miesto jeho bydliska v čase podania žiadosti o vyslanie.
- 96 Preto tvrdenie odvolateľky, ktorým sa snaží o dosiahnutie záveru, že stanovisko Všeobecného súdu, podľa ktorého systém článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE sa

použije vždy a na každého VNE a že deň, keď je podaná žiadosť o vyslanie, je relevantným dňom na určenie jeho bydliska, nemá žiadnu oporu v texte rozhodnutia VNE, je vyvrátené samotným znením uvedeného článku 20 ods. 3 písm. b).

- 97 Po druhé dôvody, ktoré sa týkajú porušenia povinnosti odôvodnenia Všeobecným súdom, sa musia tiež odmietnuť. Keďže totiž Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že situácia VNE sa posúdila s konečnou platnosťou v čase podania žiadosti o vyslanie, potom toto konštatovanie z právneho hľadiska dostatočne odpovedalo tvrdeniu odvolateľky, podľa ktorého celková suma príspevku a diét mala byť vyplácaná od času, keď začala žiť skutočne samostatne, alebo odo dňa podania návrhu na rozvod. Tieto zmeny právneho stavu odvolateľky nemohli byť preto relevantné.
- 98 Nadbytočne Súd prvého stupňa zdôraznil, že odvolateľka zostala vydatá počas celého obdobia vyslania. Ako bolo pritom uvedené v bode 52 tohto rozsudku, dôvody, ktoré smerujú voči nadbytočným dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu, nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné.
- 99 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľky, ktoré smerujú k preukázaniu nekoherentnosti stanoviska Komisie, stačí skonštatovať, že odvolateľka sa snaží dosiahnuť jednoduché preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo však nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolacieho konania v súlade s judikatúrou uvedenou v bodoch 85 a 86 tohto rozsudku.
- 100 Z toho vyplýva, že štvrtú časť prvého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť čiastočne ako nedôvodnú a čiastočne ako nepripustnú.

3. O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal dopustiť Súd prvého stupňa tým, že zamietol námietku nezákonnosti článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE

a) Argumentácia účastníkov konania

- ¹⁰¹ Odvolateľka sa domnieva, že Súd prvého stupňa nesprávne odôvodnil svoje rozhodnutie, keď zamietol ako neprípustnú námietku nezákonnosti podľa článku 241 ES vznesenú proti článku 20 ods. 3 písm. b) rozhodnutia VNE, pretože odvolateľka podrobne a zrozumiteľne vysvetlila skutkové a právne dôvody uvedené na podporu svojho návrhu. Na pojednávaní na Súde prvého stupňa uviedla, že námietka nezákonnosti dopĺňala dôvody, na ktorých sa zakladal žalobný dôvod týkajúci sa nerovnosti zaobchádzania. Z toho jasne vyplýva, že odkaz na článok 241 ES smeroval k vydaniu rozhodnutia o položených otázkach, a to aj v prípade oneskorene podanej žaloby.
- ¹⁰² Komisia tvrdí, že zamietnutie námietky nezákonnosti v bodoch 35 až 37 napadnutého rozsudku je odôvodnené správne.

b) Posúdenie Súdny dvorom

- ¹⁰³ Podľa názvu druhého odvolacieho dôvodu, ako je uvedený v písomných podaniach odvolateľky, odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že si nespĺnil povinnosť odôvodnenia tým, že zamietol námietku nezákonnosti podľa článku 241 ES. Z bodov 123 až 125 tohto odvolania však vyplýva, že odvolateľka v skutočnosti spochybňuje dôvodnosť tohto zamietnutia. Odvolateľka sa domnieva, že na rozdiel od

toho, ako rozhodol Súd prvého stupňa, jej žaloba bola v súlade s pravidlami o prípustnosti uvedenými v bode 35 napadnutého rozsudku.

- 104 Súdny dvor už rozhodol, že Všeobecný súd musí tú časť návrhov žaloby, ktorá mu bola predložená, zamietnuť ako neprípustnú, keďže podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je táto časť návrhov žaloby založená, nevyplývajú koherentným a zrozumiteľným spôsobom z textu samotnej žaloby a prednesenie uvedených skutočností počas pojednávania nemôže nahradiť to, že v žalobe nie sú uvedené (pozri rozsudok z 18. júla 2006, Rossi/ÚHVT, C-214/05 P, Zb. s. I-7057, bod 37).
- 105 V prejednávanej veci v bode 36 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa skonštatoval, že odvolateľka sa obmedzila na to, že veľmi abstraktne uviedla žalobný dôvod založený na námietke nezákonnosti vo svojich písomných podaniach bez toho, aby spresnila, v čom spočíva porušenie zásady rovnosti, na ktorú poukazuje.
- 106 Odvolateľka však v konaní pred Súdnym dvorom neuviedla žiadne tvrdenie, ktorým by mohla preukázať, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Súd prvého stupňa, žaloba, ktorá naň bola podaná, obsahovala presné právne a skutkové okolnosti, ktorými sa odôvodňovala námietka nezákonnosti, pričom tvrdenie uvedené na pojednávaní, podľa ktorého skutkové a právne okolnosti, ktoré zakladali prvý žalobný dôvod, boli tiež základom námietky nezákonnosti, nie je v tejto súvislosti relevantné, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 104 tohto rozsudku.
- 107 Súd prvého stupňa sa preto nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia a druhý odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

B — O časti odvolania týkajúcej sa uloženia povinnosti nahradiť trovy konania

1. Argumentácia účastníkov konania

- ¹⁰⁸ Podľa odvolateľky sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a jeho odôvodnenie bolo nesprávne, keď ju zaviazal na náhradu trov konania, ktoré vznikli Komisii. Na jednej strane totiž vzhľadom na to, že VNE sa má považovať za zamestnanca Komisie, všeobecné ustanovenie článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nebolo uplatniteľné v prejednávanej veci a na druhej strane, hoci táto otázka bola výslovne nastolená, Súd prvého stupňa neuviedol dôvody, pre ktoré právne postavenie VNE nie je zhodné alebo prirovnateľné k právnomu postaveniu úradníkov a zamestnancov.
- ¹⁰⁹ Okrem toho novosť a právna zložitosť položených otázok, ako aj trvalé správanie Komisie sú mimoriadnymi dôvodmi, ktoré mali viesť Súd prvého stupňa, v súlade s článkom 87 ods. 3 prvým pododsekom jeho rokovacieho poriadku k tomu, aby uložil Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.
- ¹¹⁰ Komisia tvrdí, že spor patrí do pôsobnosti článku 230 ES, pretože odvolateľka bola VNE, ktorej situácia je jednoznačne odlišná od situácie úradníkov a zamestnancov Komisie, a teda ustanovenia, ktoré upravujú trovy konania v právnych veciach, ktoré sa týkajú úradníkov alebo zamestnancov Komisie, sa nepoužijú. Okrem toho z uvedeného sporu nevyplýva žiaden osobitný dôvod, ktorý by viedol Súd prvého stupňa k tomu, aby rozdelil náhradu trov konania alebo rozhodol, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

2. Posúdenie Súdnyim dvorom

- ¹¹¹ Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 58 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora „odvolaním nemožno napadnúť len rozhodnutie o výške trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich nahradiť“. Navyše z ustálenej judikatúry vyplýva, že v prípade, ak sa ostatné odvolacie dôvody zamietnu, potom návrhy týkajúce sa domnejšej protiprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o trovách konania musia byť odmietnuté ako neprípustné podľa tohto ustanovenia (pozri najmä rozsudky zo 14. septembra 1995, *Henrichs/Komisia*, C-396/93 P, Zb. s. I-2611, body 65 a 66; z 12. júla 2001, *Komisia a Francúzsko/TF1*, C-302/99 P a C-308/99 P, Zb. s. I-5603, bod 31, ako aj z 26. mája 2005, *Tralli/ECB*, C-301/02 P, Zb. s. I-4071, bod 88).
- ¹¹² Z toho vyplýva, že posledný dôvod, ktorý sa týka rozdelenia náhrady trov konania, sa musí zamietnuť ako neprípustný, keďže všetky ostatné odvolacie dôvody, ktoré uviedla odvolateľka, sa zamietajú.

VI — O trovách

- ¹¹³ Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Claudiu Gualtieri na náhradu trov konania a Claudia Gualtieri nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zmieta.**
- 2. Claudia Gualtieri je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy